

Sygn. akt VI Ga 212/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: F. w S.

przeciwko : R. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt V GC 489/13 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej R. Z. na rzecz powoda F. w S. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 212/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lipca 2014 r.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy, sygn. akt V GC 489/13 upr zasądził od pozwanej R. Z. na rzecz powoda F. w S. kwotę 1.277,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2013 r. (pkt I) oraz kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał, iż powód wykazał w procesie, iż pozwana zalega mu z płatnością faktury VAT (...) na kwotę 864,07 zł i faktury VAT (...) na kwotę 413,80 zł. Nadto Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutu pozwanej dotyczącego spełnienia dochodzonego żądania poprzez potrącenie wzajemnych roszczeń albowiem wierzytelność wynikająca z faktury VAT (...) oraz faktury VAT (...) nie uległa kompensacji z wierzytelnością pozwanej, wynikającej z wystawionej przez nią faktury VAT (...) czy wreszcie skutek dokonanych przez nią wpłat w miesiącu lutym 2012 r. Należność objęta fakturą VAT nr (...) została zaliczona na poczet wymagalnej faktury VAT nr (...) na kwotę 716,84 zł wystawionej tytułem opłat za lokal za styczeń 2012 r., zaś różnica z faktury w kwocie 2.562,67 zł została zaliczona na wymagalne na dzień 29 lutego 2012 r. brakujące utargi sklepowe. Natomiast wpłaty pozwanej z dnia 7, 12 i 20 lutego 2012 r. zostały zaliczone przez powoda na najwcześniejsze wymagalne zobowiązania pozwanej z

tytułu niewpłaconych utargów. Zaliczenia powyższe zostały dokonane w oparciu o art. 498 k.c. w zw. z art. 503 k.c. Nie zostały one skutecznie zdaniem Sądu I instancji przez pozwaną zakwestionowane.

Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.277,87 zł dochodzoną pozwem, na podstawie art. 750 k.c. W przedmiocie odsetek Sąd orzekł po myśli art. 483 § 1 k.c. O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniosła strona pozwana zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości, wnosząc jednocześnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 217,76 zł.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu skarżąca zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż pozwana nie uiściła należności wynikających z faktur nr (...);
2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do podniesionego przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu wykonania zobowiązania

Ponadto z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenia podniesionych powyżej zarzutów skarżąca zarzuciła:

3. obrazę prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, iż pozwaną obciążał obowiązek zwrotu powodowi kwoty 217,76 zł tytułem opłaty za opał, który został zakupiony przez stronę powodową już po rozwiązaniu umowy z pozwaną.

W uzasadnieniu powyższego skarżąca podniosła, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy wskutek poczynienia błędnych ustaleń faktycznych i nieustosunkowania się do wszystkich zarzutów pozwanej. Zdaniem pozwanej Sąd Rejonowy poprzestał na wykazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż nie doszło do potrącenia wierzytelności wynikających z faktur nr (...) z wierzytelnością wynikającą z wystawionej przez pozwaną faktury nr (...). Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu wykonania zobowiązania Sąd Rejonowy ustalił wprawdzie jakie wpłaty zostały dokonane przez pozwaną w lutym i marcu 2012 r., nie wyjaśnił jednak należycie, dlaczego, pomimo dokonania tych wpłat przez pozwaną nie zostały przez nią wykonane zobowiązania wynikające z faktur (...). W odniesieniu do kwot wpłaconych w dniach 7 lutego 2012 r. 13 lutego 2012 r., i 20 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że wpłaty te zaliczone zostały przez powoda na najwcześniej wymagalne zobowiązania pozwanej z tytułu niewpłaconych utargów. Strona powodowa nie udowodniła jednak, że istniały jakieś wcześniejsze nieuregulowane przez pozwaną zobowiązania, jak też, że w/w wpłaty zaliczone zostały na ich poczet. Dodatkowo Sąd Rejonowy w żaden sposób nie odniósł się do faktu, że wpłata kwoty 4.000 zł dnia 8 marca 2012 została przez pozwaną dokonana.

Skarżąca zarzuciła także, iż wskazana na fakturze wystawionej przez powoda o nr 12 - (...) kwota została źle obliczona. Podniosła również, iż brak jest podstaw, aby pozwaną obciążyć kosztami zakupu oleju opałowego na podstawie faktury nr (...).

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanej wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych. Wskazał, że apelacja pozwanej jest niezasadna z braku podstaw zaskarżenia. Dodał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą rygory dotyczące postępowania apelacyjnego wskazując, że sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Powód wniósł o pominięcie przez Sąd II instancji na podstawie art. 381 k.p.c. dowodów, twierdzeń i zarzutów przytoczonych w apelacji pozwanej jako sprekludowanych. Pozwana nie wykazała zdaniem powoda, jaki przepis postępowania cywilnego naruszył Sąd Rejonowy, mający wpływ na wynik sprawy. Takim zarzutem zdaniem powoda nie jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. wskazanego przez pozwaną. Pozwana zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego nie wskazała też o jaki konkretnie przepis chodzi. Dodatkowo powód podniósł, że pozwana nie

poczyniła w trakcie postępowania przed Sądem I instancji żadnych zastrzeżeń ani uwag co do wyliczenia i obciążania pozwanej kwotami czynszu za część miesiąca marca 2012 r. jak i nie zakwestionowała zasady ponoszenia kosztów faktur opałowych.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Rozpoznając apelację pozwanej na wstępie rozważań należy wskazać, że stosowne do treści art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, apelację można oprzeć jedynie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, nie można uznać za trafny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Powyższy przepis określa konieczne elementy wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji a także daje podstawę do określenia, jakie elementy powinno zawierać orzeczenie. Zaskarżony wyrok odpowiada tym wymaganiom. Sąd I instancji wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, ustalił fakty, które uznał za udowodnione, wskazał dowody na których się oparł oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Tak skonstruowane orzeczenie poddaje się kontroli międzyinstancyjnej.

Strona pozwana w swej apelacji w istocie kwestionuje prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji w sprawie ustaleń faktycznych nie artykułując jednak naruszenia jakich konkretnie przepisów miałyby się dopuścić Sąd Rejonowy.

Należy podkreślić, że art. 233 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r., V CKN 561/00).

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższych reguł dowodzenia w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie naruszył.

W niniejszej sprawie jak ustalił Sąd I instancji, pozwana zalegała powodowi z płatnością faktur VAT (...) na kwotę 864,07 zł i faktury VAT (...) na kwotę 413,80 zł. Wierzytelność powoda wynikająca z w/w faktur nie uległa kompensacie z wierzytelnością pozwanej wynikającą z wystawionej przez nią faktury VAT nr (...) czy też skutek dokonanych przez nią wpłat w dniach 8 marca 2012 r., 7 lutego 2012 r., 13 lutego 2012 r. i 20 lutego 2012 r. Okoliczności powyższe powód niewątpliwie wykazał w postępowaniu do czego był zobligowany treścią przepisu art. 6 k.c. Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty ani w dalszym toku postępowania przed Sądem I instancji nie zgłaszała uwag co do zasadności jak i wysokości wyliczenia i obciążenia jej kwotą czynszu za część miesiąca marca 2012 r. jak i nie zakwestionowała zasady ponoszenia kosztów faktur opałowych. Dopiero w apelacji podniosła, iż kwota ujęta na fakturze VAT nr (...) została źle obliczona oraz wskazała na brak podstaw do obciążania jej kosztami zakupu oleju opałowego na podstawie faktury nr (...). Powyższych twierdzeń w żaden sposób jednak pozwana nie wykazała. Zresztą winna to uczynić w sprzeciwie, a nie na etapie postępowania apelacyjnego.

W toku niniejszego procesu stanowisko pozwanej jest zatem niekonsekwentne, a podnoszone przez nią zarzuty stanowią przyjętą na potrzeby procesu formę obrony przed żądaniem pozwu.

Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodnego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że powód należność objętą fakturą VAT nr (...) zaliczył na poczet wymagalnej faktury VAT nr (...) w zakresie kwoty 716,84 która to została wystawiona tytułem opłat za lokal za miesiąc styczeń 2012 r., natomiast pozostała kwota w wysokości 2.562,67 zł została zaliczona na wymagalne na dzień 29 lutego 2012 r. brakujące utargi sklepowe. Ponadto pozostałe wpłaty pozwanej zostały zaliczone przez powoda na najwcześniej wymagalne zobowiązania pozwanej z tytułu niewypłaconych utargów. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, zaliczenia powyższe dokonane w oparciu o art. 498 k.c. w zw. z art. 503 k.c., nie zostały przez pozwaną skutecznie zakwestionowane.

Sposób rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną powód przedstawił szczegółowo w piśmie procesowym będącym odpowiedzią na sprzeciw pozwanej – załączając do tego pisma takie dokumenty jak zestawienie utargów sklepowych i kompensat za okres od 1.02.2012r. do 19.03.2012r. , raport sklepowy za 01-29.02.2012r. oraz 01-03.3.2013r. a także szereg faktur za luty i marzec 2012r., za towar. Pozwana została zobowiązana przez Sąd do ustosunkowania się do treści tego pisma w terminie dwutygodniowym od doręczenia , pod rygorem przyjęcia twierdzeń powoda za przyznane. W odpowiedzi pozwana nie ustosunkowała się do twierdzeń powoda zawartych w tym piśmie pisząc jedynie, że przeczy twierdzeniom powoda. Skoro powód przedstawił szczegółowe rozliczenie dokonanych przez pozwaną wpłat i poczynionych kompensat pozwana przecząc temu wyliczeniu powinna wskazać gdzie powód popełnił błąd lub jakich kwot prze nią wpłaconych nie ujął. Wobec więc ogólnych jedynie zarzutów pozwanej co do rozliczeń dokonanych przez powoda, który na te okoliczności przedłożył wskazane wyżej dowody trudno przyjąć jedynie na podstawie zaprzeczenia przez pozwaną twierdzeniom powoda, że wyliczenia te są nieprawidłowe.

W konsekwencji Sąd I instancji zasadnie uznał, że powodowi wobec pozwanej na podstawie art. 750 k.c. przysługuje roszczenie z tytułu zaległych kosztów utrzymania przedmiotowego lokalu, w którym pozwana prowadziła punkt sprzedaży hurtowo – detalicznej typu agencyjnego, w kwocie 1.277,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2013 r. (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Reasumując – w świetle powyższego - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanej Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł jak w pkt I wyroku.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł jak w pkt II wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c.

w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).